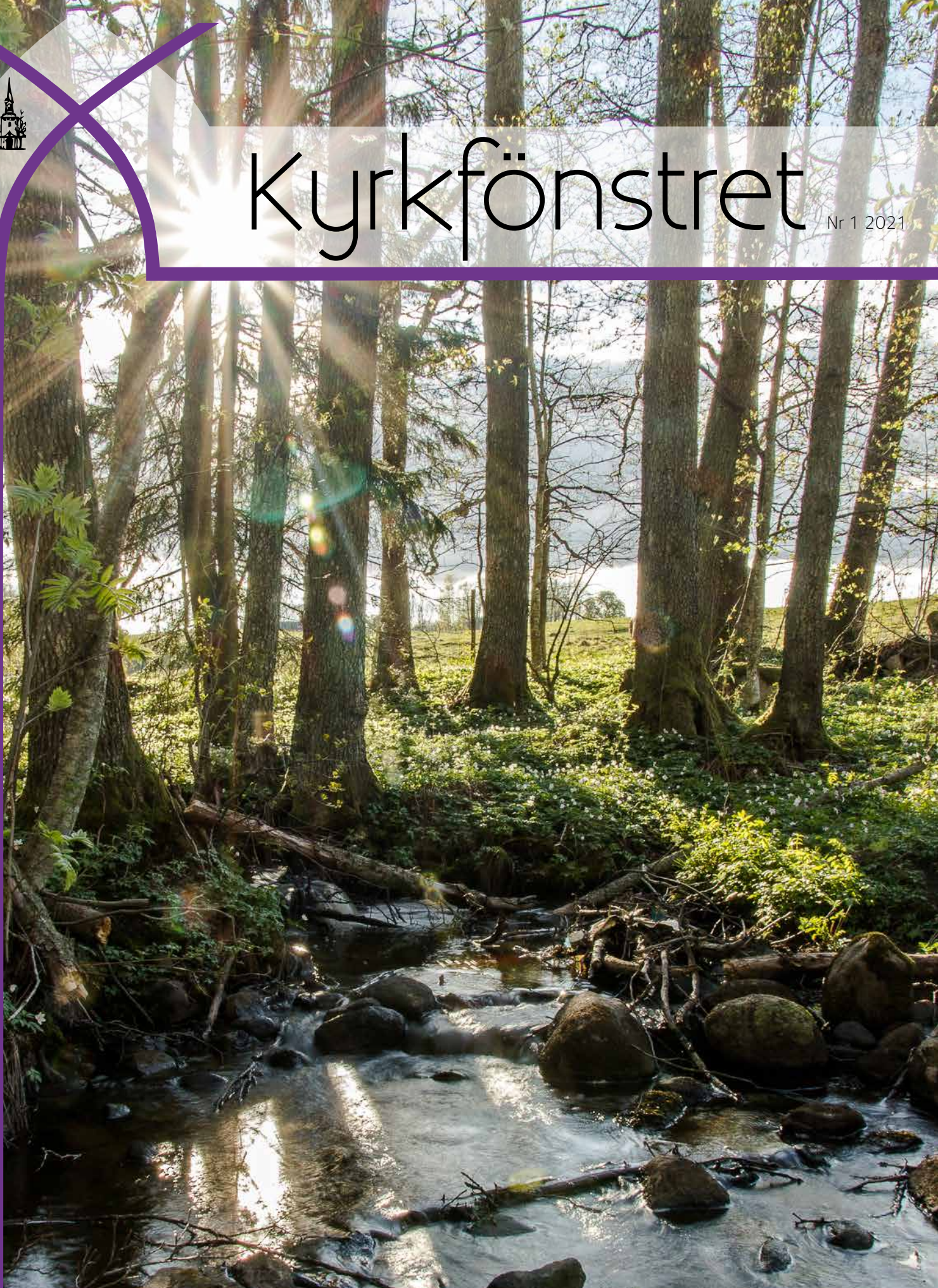

Kyrkfönstret

Nr 1 2021

Pensionärslivet

– Inger Englund berättar om lyxen med en kopp kaffe i solen.

Hur hamnade jag här?

Jonas Åsberg om vänskap

En tidning från...

Svenska kyrkan

TIDAHOLM

AGNETAS BREV

Det blir ljusare...

Det har vänt. Nu blir det bara ljusare och ljusare. Dagarna blir längre och ljuset har återvänt till vår del av jorden. Tack för det. Efter ett så svårt och annorlunda år där ingenting riktigt blev som det brukar behöver vi känna att det finns ett ljus i tunneln. Att livet kommer tillbaka till oss, att det finns en väg ut ur det som var jobbigt och tungt. Om detta handlar vårt Kyrkfönstret den här gången. Att livet kan skifta, att allt vi tror och hoppats på kan gå sönder, men att Gud kan visa en väg mot nytt liv igen. Det handlar inte om någon "quick fix". Det kan ta tid, månader, år, men mörker kan vändas i ljus, sorg i ny glädje och det som var sönder kan ofta repareras.

Att livet snabbt kan ändras och bli annorlunda har vi fått lära oss det senaste året.

I Svenska kyrkan försökte vi fira gudstjänster så länge det gick utefter Folkhälsomyndighetens och regeringens riktlinjer. Men till sist fick också vi övergå till digitala gudstjänster. Nu vet vi inget om hur det kan bli i vår. Därför finns inte predikaturerna och inbjudningar till olika samlingar med i detta nummer av Kyrkfönstret. Vi hänvisar till annons i Västgöta Bladet, vår hemsida, sociala medier, affischer och lösa månadsblad i kyrkorna istället. Allt för att snabbt kunna ställa om när det blir förändringar.

P.S. Glöm inte fasteinsamlingen: Under samma himmel – för en rättvis värld! Det är så lätt att swisha en gåva till Act Svenska kyrkan via swishnumret 900 12 23.

En ny påsk ligger framför oss. Förändringens högtid, som rymmer precis allt som livet är fyllt av: mörker och ljus, glädje och sorg, godhet och ondska, vänskap och fiendskap, trohet och svek, ensamhet och gemenskap, ångest, övergivenhet, lidande och framför allt, att död blir liv! Och en kärlek som spränger alla gränser! Kristus lever.

*Livet vann, dess namn är Jesus, halleluja,
han var död men se han lever, halleluja.
Dödens portar öppnar han, halleluja,
nyckeln ligger i hans hand. Halleluja*

Vi har inte haft möjlighet att tacka och välkomna personal som vi brukar på annat sätt än här i Kyrkfönstret. Nu vill jag passa på att välkomna Håkan Sörman som ny snickare. Hoppas att du ska trivas, och upptäcka hur många fantastiskt fina kyrkor, kapell, församlingshem vi har som behöver din och Thomas Carlssons omvårdnad. Välkommen säger vi också till Anna Sunnergren, som gör sitt första år som präst i Svenska kyrkan hos oss i Tidaholms pastorat. Vi önskar dig Guds rika välsignelse i din tjänst som präst. Och välkommen fullt ut, Mats Löwing, som nu blir präst i Tidaholm till 100 %. Härligt att du nu blir bara vår präst!

Med önskan om en välsignad fastetid och en riktigt Glad Påsk!

Agneta Karlsson

Kyrkfönstret

kommer ut med fyra nummer per år till alla hushåll i Tidaholms församlingar (Tidaholm, Fröjered, Varv, Hökensås och Valstad). Nästa nummer kommer ut 9 juni 2021.

www.svenskakyrkan.se/tidaholm
Facebook: Svenska kyrkan Tidaholm
Instagram: @svenskakyrkantidaholm

Ansvarig utgivare:

Kyrkoherde Agneta Karlsson
Redaktör: Tone Westerlund
Framsidas foto: Per Gyllingberg
Tryckeri: Tida Reklam

Svenska kyrkan
TIDAHOLM

Välkommen till Svenska kyrkan Tidaholm!

I detta nummer:

Hur hamnade jag här? Jonas Åsberg berättar om sin resa och om vänskap, s.4-5.

Ställ upp i kyrkovalet och påverka Svenska kyrkans framtid, s.18

Kärleksärr – om att leva vidare trots att det värsta har hänt, s.6

För alltid familj – om föräldraskap i olika skeenden i livet, s.8-9

Pofilen: Mattias Blixt om när livet vänder, s.24.

Anna Sunnergren är alldeles nymottagen som präst i Svenska kyrkan och kommer att göra sitt pastorsadjunksår i Tidaholms pastorat. Hon bor i Hjo med sin familj och tycker om att promenera, läsa och vara med familj och vänner. Anna skriver också i "Glatt budskap" i detta nummer av Kyrkfönstret, se sida 14.

Håkan Sörman är hantverkare i Svenska kyrkan Tidaholm sedan januari i år och han kommer att jobba med diverse hantverksarbeten i pastoratet. Han bor i Tidaholm med sambo och två barn. På fritiden tycker han om att motionera och att vara på sommarstället.

Mats Löwing känner nog många igen, som präst framför allt i Valstad församling och i Hökensås församling. Från och med i år är han präst i Svenska kyrkan Tidaholm fullt ut.

Hur hamnade jag här?

JONAS ÅSBERG OM VÄNSKAP

EVEREST

2020. Ett märkligt år vi instinktivt bara vill lämna bakom oss. Inget konstigt med det, vi vill ju bara att allt ska bli som vanligt igen, eller i alla fall tillräckligt som vanligt. Pandemier kommer och går, det har de alltid gjort.

Det finns alltid massor att lära av Pandemiernas eftermäle, vi tar ett par steg i att bättre förstå hur infektionssjukdomar ter sig och sprids, vi hittar nya sätt att bekämpa dem men den viktigaste lärdomen är att vi upplever ett före och ett efter. Hur livet efter Covid-19 blir vet vi inte. När vi är rädda tänker vi mest på undergång och elände. När vi vågar släppa taget lite och lyssna, utan farhågor, kan vi höra en svag röst som viskar ett försynt budskap om att jordelivet är ändligt och att relationer betyder mer än prestationer.

Jag ska berätta om en vänskap som gjorde att jag hamnade här. Det svajar lite, jag bävar en smula inför att skriva om något så vackert som vänskap. Jag är privilegierad, jag är make, far, farfar, son, bror, kollega, vän och husse. Men jag vet också att relationer och vänskap inte är allom givna. Jag vill att du ska veta att jag trots alla relationer jag älskar har känt lite på ensamheten. Jag bär på, eller kanske har burit på, en sjukdom som när den härjar som värst skickar ut mig i världsrymden. Depression heter den och den har fått mig att känna mig helt ensam i en värld som bara består av kompakt mörker och kyla. Och skräck gestaltad av ångest. Depression är en sjukdom som bor i tankarnas och känslornas värld. En rätt vanlig sjukdom, kanske en folksjukdom. Den sorteras under begreppet psykisk ohälsa och den är den enskilt största grundorsaken till självmord.

Hur hamnade jag här?

Nu har jag hamnat här, detta märkliga år och vid 56 års ålder har jag debuterat som författare. Så här gick det till: Min vän och jag träffades för första gången på en på en fotbollsplan. Vi var båda där med varsin barnaskock och vi hade lyssnat till den lilla landsortsklubbens inbjudan till att starta upp ett knattelag. Det var tillräckligt med knattar på plats och nu fanns bara en sak kvar att lösa. Av alla tillfrågade föräldrar var det bara vi två som tackade ja till att leda de små på sin väg mot stjärnorna.

Vi presenterade oss för varandra, en kort blick, ett handslag och så var det hela i gång. En vänskap tog sin början och kanske hade den inte alls blivit om någon av oss hade velat rannsaka den andres historia. Båda bördiga från det karga gränslandet mellan Tidaholm och Falköping, med starka, dominanta och principfasta förfäder. Hade vi letat hade vi säkert hittat någon gammal oförrätt, någon fejd mellan dåtidens giganter på varsin sida stenmuren. Men det gjorde vi inte och nu kan inget få oss att göra det. Vi gav varandra bara varsitt oskrivet blad att fylla med ord som befriar. Två lite kantstötta män, lite märkta av det liv de älskar men samtidigt utan minsta tanke på att ge upp. Alltid redo att resa sig efter varje fall, att borsta av sig dammet och att fortsätta gå, vad som än händer.

Vår vänskap är en allvarsam lek. Den innehåller absurda humoristiska utsvävningar, planer på ogenomförbara äventyr och ren ömsesidig galenskap. Buller och ovårdat språk. Men den fordrar inget, den ställer inga villkor – den bara är. Vi har aldrig dolt det som är smärtsamt, vi kan prata om sorg och uppgivenhet. Om respekten för livet. Och vi har aldrig kraftsat i varandras sophögar, aldrig rannsakat varandra.

Uppriktiga frågor och svar

Så kom det sig att vi en vacker vårkväll satt vid sidan av samma fotbollsplan där vi träffades för första gången. Jag var djupt nere i depression, hade varit det under en lång tid och inget, som det kändes, tydde på att jag någonsin skulle komma ur den. Vi hade avslutat en träning med det fotbollslag som bestod av de som var knattar när allt började och nu blivit seniorer. Vi var ensamma kvar, vårkvällens dofter och Koltrasten fick oss att dröja kvar en stund, att byta ett par ord innan vi skulle skiljas och åka år varsitt håll.

Han pressade på lite med sina frågor. Han visste att jag sjuk i depression, att jag hade ångest. Men nu ville han veta hur känslorna såg ut. Och jag kunde inte svara. Jag hade inga formuleringar att ta till, jag hade inga svar ens till mig själv. Jag hade inget språk att använda, inga ord, det kändes som om jag mördat alfabetet.

Uppriktiga frågor förtjänar uppriktiga svar. Där, på Skedevalen, tog jag ett beslut. Jag stod i svarsskuld gentemot min vän men också mot mig själv. Svaren jag sökte fanns lite längre in i mig själv än var jag förut letat. Jag började känna på själva känslorna, försöka hitta ord som beskrev och kanske kunde förklara. Med hjälp av fantasi och metaforer började jag skriva ner mitt svar. Och så öppnades ett flöde som resulterade i en bok.

Och nu har jag öppet berättat om hur mörker känns, jag har berättat om hur sjukdomen har fått mig att vara någon annan än den jag ville vara, hur den har bekymrat och belastat de som står mig närmast. När boken var klar att trycka lät jag min familj läsa och ytterst avgöra om vårt liv nu skulle bli oförligt. Stödet jag fick gjorde att jag helt släppte min egen vända över hur allt skulle tas emot när alla som ville fick läsa.

En vänskap som ledde till frågor som ledde till att en bok blev skriven. En övervunnen rädsla över att blotta det sköra i själen, en svag ton som växer och blir till en sång med budskapet att vi duger som vi är. Att det inte är farligt att visa sin svaghet, sina tillkortakommanden, sin rädsla. Om vi gjorde det lite oftare skulle vi kanske kunna bära lite av varandras bördor, hjälpa varandra i livets villervalla och kanske skulle vi se varandras ansikten.

Jonas Åsberg

Kärleksärr

Leva vidare trots att det värsta har hänt

Att vara människa innebär både betydande glädjestunder och smärtsamma sorgoplevelser. Dessa har i mångt och mycket samma ursprung i kärleken. I samtal med fyra personer som i olika skeden av livet förlorat en nära anhörig framkommer bilden av att saknaden efter kärleken har skurit upp ett blödande sår. Ett sår som med tiden kan bilda ett ärr – ett kärleksärr.

Jag har fått förmånen att i lugn och ro få samtala med några av alla dem som under de senaste åren gått församlingens Leva vidaregrupper om sorgen, saknaden och möjligheterna att orka gå vidare i livet när ens livskamrat eller barn dör. Sorgeprocessen tar tid och under stunder kan en känna sig både övergiven, förvirrad och rotlös. Sorg är ändå ett slags kvitto på att vi är älskande människor. Och har vi älskat länge så är det kanske inte så konstigt att det tar tid att sörja. Sorg är ingen sjukdom, vi ser det som en naturlig reaktion på att den mest betydelsefulla relationen vi haft har gått förlorad. Det finns inte ett ”rätt” sätt att sörja. Vi gör det på så många olika sätt, kanske lika många sätt som vi är människor. Jag undrar hur deras personliga sorgetid har varit och vad som varit svårast.

– Det värsta är att döden är så definitiv, det finns ingen återvändo. Det finns heller ingen chans att rätta till.

– När det hade gått ett par månader fick jag identitetskris, vem är jag nu? Jag upplevde att min själ gick isär och jag krympte ihop.

– Framtidsplanerna om att resa tillsammans och få tid för varandra försvann. Jag sörjer över det goda som inte blev. Ensamheten är svår. Jag har ingen att bolla med, utbytet och varandra överhuvudtaget, Vi:et är borta.

– Sorgeprocessen måste få ta sin tid och ha sin gång. Det går inte att fuska och gena förbi den processen. När sorgen gör sig påmind genom dofter, minnen och händelser är det för mig viktigt att inte börja grubbla utan fundera över vad det är som känns och vad händer nu och tillåta mig att vara i det som är. Tillåta mig att känna saknad.

För några har pandemin försvårat sorgprocessen ytterligare. Ensamheten blir än större när det inte går att träffa vänner och umgås som vanligt. Något som de alla är överens om är att talesättet om tiden som läker alla sår inte stämmer. I stället får vi lära oss leva runt ”hålet” – det tomrum som är.

Vi samtalar om hur de vill hålla minnet av sina anhöriga vid liv. De understryker den viktiga betydelsen av att prata om den bortgångne, titta på fotografier och minnas tillsammans med vänner och anhöriga. Vi ger och tar emot upplevelser som kan bidra till att mitt i det svåra också känna tacksamhet för de åren vi fick ihop. Tillsammans minns vi mer. Att tända ljus hemma och vid graven minner också om det liv vi delat. Att äta maten, lyssna till musiken, se filmerna och promenera vägarna våra anhöriga älskade är ett sätt att vara med dem.

Att leva vidare handlar ju inte bara om att överleva utan om att hitta tillbaka till livet och den egna livshistorien. Jag funderar på vad det är som ger dem kraft att leva och hitta tillbaka till vardagen.

– För mig är det viktigt att regelbundet få dra mig undan i min ensamhet. Jag ber och hämtar kraft hos Gud och hans löften. Min man är min man även om han är i himlen. Vår familj är inte splittrad, men min man har flyttat hem före oss. Vi skall ses igen. Mitt i den bråddjupa sorgen ger det mig frid och tröst. Kärleken är starkare än döden. Det ger mig kraft, när min egen är kraft är helt slut. Jag går gärna till kyrkan, tänder ljus och är i tystnad och bön.

– Jag får kraft i mötet med andra människor, vänner och släktingar, genom kyrkan och genom Leva vidare-gruppen. Att gå till kyrkan ger mig ro och stillhet.

– Hans gitarr, som var hans allt, som numer står i vardagsrummet ger mig kraft. Jag brukar ibland också tänka på hur han skulle velat att jag ska leva vidare. Att jag tar hand om mig och mitt liv hedrar honom och ger förstås mig energi och inre kraft.

– Naturen, våra årstider och kontakten med mina barn och barnbarn ger mig energi.

Jag undrar slutligen hur det kan vara möjligt att leva vidare trots att det värsta har hänt? Våra kära bortgångna finns med oss, fast på ett annat sätt än tidigare. Inte i sorgens och förtvivlans plågsamma nu med smärtsamma minnen och upplevelser, Nej, förhoppningsvis är vi nu på ett nytt sätt i en förändrad verklighet som det går att röra sig i, finnas i, leva i. Förlusten har blivit en del av våra liv, en del av vår livsberättelse. De öppna sårerna är inte lika blödande, de läker ihop bit för bit, blir till sår och med tiden kanske det kommer att bildas ett kärleksärr. Förhoppningsvis går livet vidare och vårt sorgearbete kan bli en bro till framtiden.

Jag vill rikta ett stort tack till er i samtalet, som så ärligt och öppet delat era erfarenheter och sårbarheter i livets kanske mest utsatta livsförändring. Vi vill önska er en meningsfull livsvandring framöver.

Annica Svensson

Om Leva vidare-grupper

Att förlora den man delat sitt liv med är något av det mest smärtsamma man kan vara med om. Det kan betyda mycket i sorgearbetet att få dela tankar, känslor och minnen med andra i samma situation och hjälpas åt att bearbeta förlusten och söka möjligheter att leva vidare.

Svenska kyrkan i Tidaholm inbjuder regelbundet till Leva vidaregrupper (5-7 deltagare). Du deltar kostnadsfritt och är välkommen oavsett tro och livsåskådning. Gruppen leds av pastoratets diakoner och präster och träffas vid 6 tillfällen.

Om du inte vill eller kan delta i en grupp, erbjuder diakoner och präster även enskilda samtal.

För alltid familj

– om föräldraskap i olika skeenden i livet

Vad är det att vara förälder? Det är en lika enkel som svår fråga att svara på. Vi har träffat tre föräldrapar och samtalat om föräldraskap utifrån deras liv och vardag. Tre föräldrapar med tre olika livssituationer med intressanta livsberättelser och kloka tankar om vad det är att vara förälder.

Stephanie och Mikael Winckler

– Vi hade inte planerat att bli föräldrar. Vi köpte ett hus som var lagom för oss två och vi köpte bil som inte alls var en familjebil och plötsligt blev vi gravida.

Den gången blev det missfall och när de blev gravida igen gnagde frågan ”hur blir det den här gången” bakom glädjen. Graviditeten gick framåt och Stephanie och Mikael planerade för framtiden. Det beräknade datumet passerades och en morgon märkte Stephanie att det inte var några rörelser i magen. Inne på sjukhuset konstaterade läkaren att barnet inte hade några hjärtslag.

– Jag trodde inte på dem. Jag förstod att det var allvarligt men inte att det var det, berättar Stephanie.

Spädbarnsfonden

Spädbarnsfonden är en religiöst och politiskt obunden ideell organisation som vänder sig till föräldrar som förlorat sitt lilla barn.

Mer information hittar du på www.spadbarnsfonden.se

Verkligheten slog brutalt ner när de såg sin dotter efter att ha fått förlösa henne. Mikael klippte navelsträngen och läkaren undersökte deras döda dotter innan de fick möjlighet att träffa henne. Mikael blev redo och gick fram först.

– Det var inte så farligt sa jag till Stephanie och barnmorskan sa hon kunde visa hennes hand först, berättar Mikael.

– Och när jag såg hennes hand kändes hon så självklar, fortsätter Stephanie. Hur kunde jag tveka? Inte bara att titta på henne utan tveka att bli förälder.

Mikael och Stephanie betonar att det var deras dotter som fick dem att förstå den starkaste och största kärleken. Oavsett om hon var död var hon deras.

– Vi ringde våra föräldrar morgonen efter vi fått veta att hon dött. En dag senare skickade vi ut ett mass-sms till våra vänner och berättade vad som hänt och att jag inom kort skulle föda vårt döda barn. Vi bad dem också berätta för andra, berättar Stephanie.

Två dagar efter att Mila-Li fötts hade de en namngivningsceremoni på sjukhuset där sjukhuspräst, några ur närmsta familjen samt barnmorskan medverkade.

– När vi skulle åka hem var den värsta dagen i livet. Att åka hem innebar ju att lämna henne. På väg till parkeringen gick vi i tystnad.

– Plötsligt kom det en doft av henne och vi stannade båda två samtidigt. Det var som att någon ville berätta för oss att vi bär henne med oss.

Familjen Winkler – kärleksfulla, känslosamma, starka. Foto: Yellowfox.

Familjen Nilsson – sängälskande, engagerande, boknördar. Foto: Privat.

Livet stannade upp och Stephanie och Mikael skötte i stort sett bara sina basbehov. För att undvika att möta andra människor tog det flera veckor innan de handlade i Tidaholm. Begravningen blev en hyllning till att Mila-Li levte. Båda två ville tillbaka till det normala men visste inte vad det nya normala innebar.

– Vi deltog i en sorgegrupp för föräldrar som förlorat barn och det var väldigt bra att få prata med andra föräldrar i liknande sits, berättar Mikael.

När de vågade försöka att bli gravida igen hade hoppet växt sig större än rädslan och idag har de barnen Lo och Leah hemma och Mila-Li i himlen.

– Vi är föräldrar till tre barn. Två som lever och ett som inte är här. Men alla tre märks av i hemmet genom foton och att vi gärna berättar om alla tre.

Maria och Tommy Nilsson

Ens barn är ens barn oavsett ålder. Det är väl inte meningen att vi ska släppa taget om dem? Maria och Tommys tvillingsöner Johannes och Gottfrid är båda 21 år och har flyttat hemifrån. Tommy har dessutom tre vuxna döttrar sedan ett tidigare äktenskap.

– Vi vill ju att de ska flytta hemifrån för att kunna börja sitt vuxna liv. Men det är svårt att föreställa sig hur det blir när de inte bor hemma längre.

Lite skämtsamt konstaterar de två att det bästa med att barnen flyttar hemifrån är att det går åt mindre el, mindre mat och att det kostar mindre. Men en mer allvarlig och ömsint ton att det bästa är att det blir mer tid över för varandra och att vårda den egna kärleksrelationen.

– Men det blir väldigt tomt. Både fysiskt i huset och i livet och vardagen. Flyttar de dessutom långt bort, som våra barn gjort, blir det svårt att hjälpa och stötta när livet blir svårt för dem.

Skillnaden mellan att vara förälder till små barn och vuxna barn är både stor och liten. Med små barn är förälderns roll mer att vara de omvårdande. Föräldern behöver bära barnen, hjälpa barnen och finnas där när de ramlar. Med vuxna barn är förälderns roll snarare som rådgivare och det växer fram en vuxenrelation, förhoppningsvis en vänskapsrelation.

– Vi växer ju tillsammans. Barnen växer upp och vi växer samtidigt i vår föräldraroll, funderar Tommy. Vi önskar ju finnas med i deras liv och även om det ser olika ut och blir på ett annat sätt behöver föräldern bära också de vuxna barnen, hjälpa och finnas där när de ramlar.

Det är svårt som förälder att vara med när barnen blir självständiga eftersom det samtidigt innebär att barnen i viss mån stänger ute sina föräldrar.

– Som förälder får vi lära oss att släppa taget utan att släppa taget. Vi som föräldrar vill ha en mycket närmare relation än vad vi har. Men det blir också fantastiskt när barnen kommer hem, det blir mer liv i huset, konstaterar Maria.

– Hemligheten när de kommer är att göra praktiska saker tillsammans. Vi gör undan allt tråkigt innan de kommer för att kunna göra det roliga tillsammans när de är här. Det blir gärna friluftsliv, matlagning, samtal och förhoppningsvis mycket spel.

”Som förälder får vi lära oss att släppa taget utan att släppa taget.”

–Maria & Tommy

Fortsätter på sida 11 >>

TRO

Tillsammans i tro

Jag är tio år gammal och min mamma finns inte längre. Mörker. Sorg. Jag är 14 år och har börjat sjunga i ungdoms- och vuxenkören Varvingarna. Häftigt. Läs-kigt. Jag är 16 år och känner behovet av att prestera i allt jag gör. Ångest. Stress. Ångest. Ångest. Mörker. Hunger. Ångest. Jag är 19 år och ska flytta ihop med min kärlek. Glädje. Trygghet.

Jag tror inte att jag är ensam om att få frågan ”tvivlar du någonsin på att Gud finns?”. Jag är snart 21 år och kommer att möta flera motgångar och glädjeämnen i mitt liv. Det är lätt att tvivla när livet vänder och mörknar. Att tvivla är mänskligt. Min livserfarenhet kan absolut frambringa tvivel, men vad väljer jag att fokusera på egentligen? Jag tror på godhet och Gud är godhet. Att tro på Gud är därför inte speciellt svårt eftersom kyrkans mötesplats kryllar av fantastiska och godhjärtade människor. Jag har alltid känt mig trygg och hemma i kören, på gudstjänster och som ledare i barngrupper. Omringad av stöttande, skrattande och självklara människor.

Hur kan jag tvivla på den gemenskap jag så starkt känner att jag ingår i? Kyrkan har alltid varit en inkluderande plats för mig där jag har känt mig sedd; oavsett tystnad, skratt och flams, sång eller gråt. Min tro har lett mig till en accepterande miljö där varje individ är välkommen, vilket har gett mig vänskaper för livet. Min tro har fått mig att våga hoppas på en bättre framtid. Min tro har utformat mitt jag.

Jag tror att det finns lite Gud i varje människa. Vi har alla godhet inom oss. Till och med Darth Vader i Star Wars. Det gäller bara att väcka godheten till liv. När livet vänder och mörkret infaller kan det bli svårt att tro eller hoppas på en ljusare framtid. Att orka eller kunna ägna uppmärksamhet åt glädjeämnen. I andra fall blir det tvärtom; alla utomstående får kärlek och stöttning, men du glömmer dig själv. Även om vi tvivlar på vår tro vissa dagar har vi alltid människor runt omkring oss som hjälper oss till vårt rätta jag igen. Människor som bryr sig om oss och visar att vi är värda hela livet. I min kyrka har Anki och Kerstin varit dessa människor för mig. Deras uppmärksamhet och godhjärtade vägledning har hjälpt mig genom beslut och händelser, genom sorg och skratt. Tack!

Livet händer, livet kan vara dystert och nedslående eller fantastiskt och vackert. Oavsett vinner godheten alltid över ondskan till slut. Fram till dess kan vi tillsammans aktivt arbeta för att förmedla kärlek och upprätthålla ett gott samhällsklimat. Gud har ju gett oss möjligheten att välja godhet! Vi kan inte skapa hela världen på en dag, men att bemöta en människa med ett simpelt leende kan göra underverk. Godhet gör underverk. Gud är godhet.

En av de största anledningarna till varför jag tror är för att jag inte är ensam i min tro. Mitt mörker minskar i andras ljus. I kyrkbänken känner jag mig alltid enhetlig med mina medmänniskor. Det spelar ingen roll om vi är fem eller trettiofem personer i kyrkan. Vi delar vår tro och våra upplevelser tillsammans. Tillsammans i Guds godhet känner jag mig stark. Tillsammans försvinner mina tvivel.

Felicia Rönnefeldt

>> Fortsättning från sida 8-9.

Catrin och Johannes Fagerberg

– Nu kör vi! Vi bestämde oss för att det var vi och då var det inget att vänta på längre.

Förväntan var en graviditet som präglades av välmående, piffiga gravidkläder och mys. Istället blev det en tid då Catrin mådde illa och inte alls trivdes med att vara gravid. Under graviditeten trodde hon inte att hon skulle orka en graviditet till men när Ivan hade fötts kom snart längtan efter syskon. När Ivan fyllde nio månader var de gravida igen.

– När vi var på rutinultraljudet vecka 20 såg barnmorskan två bebisar i magen. Hon gick för att hämta en kollega för bekräftelse. När hon lämnade rummet tittade vi på varandra och sa; ”Va?! Vad häftigt!”, berättar Catrin.

– Det var en kyss från ovan. Det har bara inneburit stor glädje. Vi har aldrig tänkt att det skulle vara jobbigt utan snarare att det löser sig, fyller Johannes i.

Att bli förälder innebar för Catrin och Johannes att de sökte och fick råd och hjälp från sina föräldrar. Relationerna till föräldrarna stärktes när Ivan föddes och stärktes än mer när tvillingarna Elisia och Ellen föddes.

– Det var tufft att gå från att ha ett barn till att plötsligt ha tre barn men det går att hitta rutiner. Det gick i ett men vi kom in i det, berättar Johannes.

– Barnen kommer hela tiden i första hand. Ibland kommer vi på att ”ja, just det, jag också”, fortsätter Catrin.

Snart efter att tvillingarna fötts var Johannes redo för fler syskon medan Catrin behövde längre tid innan hon var redo. De blev gravida ännu en gång och så föddes Gabriel.

– Man är tacksam och glad över att det har gått så bra. Men vi vet också att andra har det kämpigt. Vi har vänner och personer inom våra familjer som har kämpat och som kämpar och det kan vara väldigt jobbigt att berätta att det har gått så lätt och bra för oss. Det är verkligen en gåva och inget att ta lätt på.

Föräldraskapet är ett kall och en livslång uppgift. Önskan är att barnen ska växa upp och bli goda människor med goda värderingar. Att vara förälder är att vara en förebild och en trygg punkt i tillvaron.

”Det var en kyss från ovan”

- Catrin & Johannes

– Att vara förälder är att vara någon som barnen kan komma till stöd, tröst och trygghet. Men det svåraste med att vara förälder är att räcka till. Känslan av otillräcklighet kom på allvar när tvillingarna kom. Med två barn i famnen var det svårt att trösta det tredje och den känslan kryper på, inte bara för att vi har fyra barn utan för att det är svårt.

**Lisa Öhgren
Per Boger**

**”Lyxen att sitta i solen
med en kopp kaffe”**

– Mitt liv som pensionär

Livet består av olika skeden. Vi föds och kanske gifter vi oss och får barn. Det kan bli skilsmässa och får vi leva slutar det med pension. Vi pratar ibland om före och efter olika skeden. Nu tänker jag berätta om var i livet jag befinner mig, nämligen pensionärlivet.

Först lite om vad jag gjorde innan jag blev pensionär. Jag är biomedicinsk analytiker (BMA) och jobbade på klinisk kemiskt laboratorium på sjukhuset i Jönköping. Det är ett intressant och spännande, omväxlande och tekniskt jobb. Det kommer hela tiden nya rön, tekniker och metoder så vi vidareutbildas hela tiden. Förutom blod analyseras även kroppens andra vätskor. Sjukvården kräver snabba provsvar, så det var stressigt. Laboratoriet är öppet dygnet runt alla årets dagar. Det betyder att man arbetar kvällar och helger.

Sista året hade jag ständig värk i axlar och rygg på grund av stress. Jag skulle gå i pension i december men väntade till april månad året efter. Ville inte gå hem på vintern när det är mörkt utan väntade in våren. Vi bor långt ute i skogen utan grannar inom syn- och hörhåll.

Äntligen kom den efterlängtdade pensionen. Första månaden njöt jag av tystnaden som bara bröts av fågelkvitter. Gick omkring i trädgården och såg hur det grönskade för varje dag. Alla blommor som vaknade ur vintersömn. Det var så lyxigt att sitta i solen och njuta av en kopp kaffe och se hur fåglarna började städa ur sina holkar. Alltefterkom kom bofink, koltrast och flugsnappare. Det blev konkurrens om fågelholkarna trots att vi har satt upp cirka 25 stycken.

Jag tycker mycket om att påta i trädgården och nu har jag tid. Så härligt att kunna göra lite dag för dag. Vi sår mycket fröer på våren och driver upp både blommor och nyttoväxter. I växthuset blir det tomater och chili mm. Framåt sommaren är det gott att börja skörda det vi satt, koka sylt och saft och göra olika inläggningar. Sedan är det dags att gå till skogen och plocka bär och svamp. Tänk vilken guldgruva som vi har alldeles gratis.

Mitt liv som pensionär är härligt. Jag har inte längtat efter jobbet alls. För att få lite social kontakt gick jag med i hembygdsföreningen, kyrkliga syföreningen, kyrkokören och var kyrkvård en period. På så sätt har jag fått lära känna nya människor, eftersom vi har flyttat hit till bygden på "gamla" dar. Vi bodde på östra sidan om Vättern innan.

Numera är min man också pensionär och vi har det så gott här i skogen med våra katter. Vi ser ofta rådjur och älg till och med lodjur. Vi bor coronasäkert och tryggt och pensionen betalas utan att vi behöver tänka på det. Jag är pigare och mår bättre nu än när jag slutade jobba.

Inger Englund

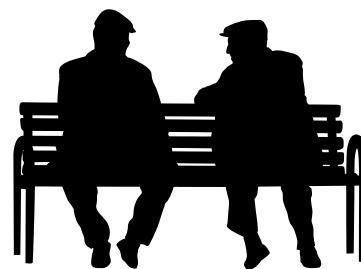
Livsberättargrupper

Fram i vår hoppas vi kunna starta Livsberättargrupper för dig som är över 65 år. I ett tryggt sammanhang träffas 5-7 deltagare och en samtalsledare. 10 gånger och 1,5 timmar per gång. Plats: Tingshuset, Tidaholm.

Vi blickar tillbaka och delar minnen av barn- och ungdomsåren, vuxenliv och åldrande. Vi blickar också framåt om hur vi vill och kan leva ett så bra liv som möjligt.

Välkommen att anmäla ditt intresse till:

Annica Svensson (diakon), 0502-197 76 // annica.svensson@svenskakyrkan.se

GLATT BUDSKAP

Under rubriken "Glatt budskap" låter vi någon teolog/präst predika över en av kyrkoårets texter. I detta nummer är det Anna Sunnergren som predikar kring Luk 24:13-35.

MÖTET MED DEN UPPSTÅNDNE GER NY GLÖD

I denna text får vi möta Emmausvandrarna (Luk 24:13-35). De två lärjungarna som vet vad det innebär att leva med oro, sorg och förlust av kontroll. Vår ärkebiskop Antje Jackelén brukar säga att vi inte bara behöver grundkunskap om livet, utan även avgrundskunskap. De två lärjungarna har erfarenheter som kan hjälpa oss som lever i skuggan av corona.

Vid korset krossades alla deras drömmar. De trodde att Jesus skulle ge ett överflöd av liv, men han dog på ett obegripligt sätt. Glittret i deras ögon har slocknat. Lärjungarna står nu "med en tom almanacka" och har ingen aning om hur de ska komma på fötter. Vad ska man göra när man inte vet vart man ska ta vägen? På med sandaler eller sköna kängor och gå ut och gå!

Det hjälper när vi är oroliga till kropp och själ. När fötterna rör sig framåt är det även som tanken lättare får fart. Lärjungarna går milen från Jerusalem, händelsernas centrum, ut till byn Emmaus.

Förutom fysisk aktivitet är goda samtal viktiga i kristider. I en trygg relation vågar vi dela våra känslor och även pröva nya tankar. Kan det vara så att det ligger något i det rykte som börjat att surrar? Att Jesus ska ha uppstått?! Tanken svindlar. De får inte pusselbitarna att passa. Är ramen är för trång? På egen hand bli de inte kloka. Så kommer någon från ett annat håll, slår följe med dem och frågar "Vad är det ni går här och talar med varandra om?". Vi som läser bibeln vet att mannen är Jesus, som mycket väl vet svaret.

Frågan hjälper lärjungarna sätta ord på det de varit med om. Att få berätta är läkande. Efter en stund så har de fått en sådan tillit till denne tålmodige lyssnare att de är beredda att ge honom ordet. Ännu är hans identitet dold för dem. Långsamt börjar det liksom glöda till i deras hjärtan. Jesus hjälper dem att se på det som hänt genom korset.

Det blir som en nyckel som låser upp betydelsen av skrifterna för dem. När Jesus tar dem med från Mose och genom profeterna så börjar tron gry inom dem. Ordet blir levande. De närmar sig Emmaus och är snart framme, men inte klara. "Stanna hos oss!" ber de och bjuder in till kvällsmat.

Jag föreställer mig att samtalet skiftar i karaktär. Där i det lugna rummet blir de stilla inför varandras ansikten. Kanske är det först nu som det äkta mötet mellan dem kan ske. Nu har de en tillit som bär, de kan andas ut och vara här och nu.

När Jesus tar brödet, ber tackbönen, bryter det och ger lärjungarna av det känner de igen honom. Det där har de varit med om förut! Allt faller på plats i ljuset av det heliga mötet. Plötsligt är Jesus borta – och samtidigt för alltid nära. Både hos lärjungarna i Emmaus, och hos oss idag.

Nu som då kan vi få möta honom mitt i vår vardag. När vi vågar tala sant om hur vi upplever livet kan vi få syn på något nytt. Vi får bädda in vår egen berättelse bland bibelns blad och förstå att vi hör ihop med den som är Livet. I den varma gemenskapen och i brödet som bryts kan främlingen upptäckas vara en kär gammal vän.

"Kom närmare, bli kvar hos mig. Det mörknar och kanske ljusnar det på nytt igen. Ditt liv ska bära mig; jag hör en kontrast som sjunger timmen innan gryningen" (Psalm 717)

Anna Sunnergren

Pysseltips från pedagogerna!

Gubbe med mössa

Du behöver:

Papper
Pennor
Sax
Lim
Toarulle
Tyg

Gör så här:

1. Limma det vita pappret på rullen.
2. Klistra fast knapparna och knyt fast garnet som halsduk.
3. Rita ett ansikte.
4. Klistra på tyget på överkanten av rullen och knyt ett snöre om tyget så att det blir som en mössa.

Kom ihåg att du är värdefull och **oändligt** älskad!

ÖGONBLICK

Några ögonblick från december 2020, en blandning av pyssel, jubileum, livesändning och inspelning av julevangeliet.

BOKTIPS

Maria Ahlriksson: Ditt ord i mitt hjärta

Förtvivlan, förluster, förändring... Listan av ord som kännetecknar år 2020 kan göras lång. Livet har tidvis känts som en ödemark. Funderingar

kring ”hur blev det så här” och ”när ska det ta slut” och ”hur länge ska jag orka” har fyllt vårt inre. Längtan efter kärlek och närhet har varit och är stor. Tid att ge livsfrågorna utrymme och tid att begrunda vad som är viktigt i livet har däremot funnits.

Det är lätt att fastna i det som gjort tillvaron mer begränsad och i den ensamhet som blivit följderna därav. Med den här boken hjälper Maria oss att fokusera på det som är viktigt och agera på rätt sätt. En bok som styrker dig och får dig att inse att det finns en väg vidare.

Det är viktigt att ställa frågor till sig själv. Vad längtar vi efter? Vad vill vi faktiskt göra? När man hamnar i livskris är man förvirrad och ser ingen väg framåt. Men allt har sin tid. Med utgångspunkt från bibeltexter lotsas läsaren till eftertänksamhet, reflektion och egna slutsatser.

Boken är en själavårdsmodell, menar Maria, en hjälp att ta sig vidare när man kört fast. Redan bokens omslag lockar. Enkelt, stilfullt och renodlat i vitt och guld och med reliefverkan tilltalar det såväl ögat som fingertopparna. Strået med blad av hjärtan återkommer efter varje avsnitt.

Maria Ahlriksson är idag pastor och själavårdare, växte upp i Kymbo, och gick i skolan i Valstad. Som medlem i Ungdomskören i Valstad har hon glatt många med sin sång och varma personlighet.

Boken hjälper dig att hitta förtröstan och tillit. Du är aldrig ensam i din kamp.

Katrin Kvarnliiden

Agneta Lagercrantz: Självmekänsla – hur du kan stoppa självkritik och förbättra relationen till dig själv och andra.

Agneta Lagercrantz skriver om det vi alla någon gång upplever, men inte så gärna pratar om! Hur en skamreaktion fick henne att helt tappa

fattningen, fastna i självömkan, och självkritik.

Med handen på hjärtat, har du lätt att vara självkritisk? Känna dig otillräcklig och tvivla på ditt eget värde?

Den här boken innehåller intressanta forskningsresultat, intervjuer med privatpersoner och forskare, samt Agneta Lagercrantz egna erfarenheter i arbetet mot ökad självmekänsla.

Jag är övertygad att du, som jag kommer att känna igen dig och bli lättad. Det finns förklaringar och exempel i boken som hjälper oss att förbättra relationen till oss själva och andra.

Vad är då självmekänsla?

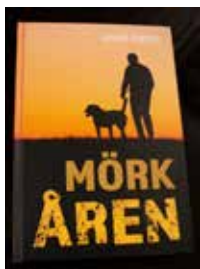
Självmekänsla är att stötta sig själv i motgångar istället för att reagera med hård inre kritik eller kräva av sig själv att vara perfekt i alla lägen.

Allt mer forskning visar hur bra vi mår av att vara vänliga mot oss själva. 2016 kom Agneta Lagercrantz ut med uppföljaren ”70 skäl till självmekänsla: Om att vara varm, vänlig och vilja sig själv väl.”

Ella Glimmerveen

Jonas Åsberg: Mörkåren

Den här boken måste du läsa! En hjärtslitande och naken skildring av depression och hur den sjukdomen påverkar livet inte bara för den som

drabbas av den utan även de anhöriga. Vi behöver alla mer kunskap, för depressionssjukdomar är komplexa och gåtfulla och låter sig inte betvingas av åsikter och uppmaningar att rycka upp sig!

Varje år tar enbart i Sverige ungefär 1 500 människor sitt liv och dominerande orsak till dessa självmord är depression. Att bättre förstå vad som orsakar depression och hur den ska behandlas borde vara en prioriterad fråga för alla som har inflytande och möjlighet att förändra sakers tillstånd.

Tittar vi tillbaka har självmord varit något skamligt, varit tabu. En självspilling kunde inte ens begravas inne på kyrkogården. Idag finns ett behov av att förändra detta, att bryta tystnaden.

Jonas använder Mörkret som en metafor för sjukdomen. Det är mörkret som valt honom – han har inte valt det som sällskap. Mörkret är en ohyggligt stark och ond motståndare och det tar oerhört på krafterna att gå emot det, att trotsa det, att stå upp för det han själv tror på, att inte bli likgiltig för livet utan leva i den kärlek som ges honom.

I syfte att kunna besegra sin motståndare har Jonas letat efter fiendens svaga punkter och inte inte ge upp utan trotsa.

Han prövar nya mediciner, meditationer, alkohol, fysisk träning, samtalsterapi. Som ett sista desperat försök prövar han att utesluta mat som innehåller gluten och upplever efter en vecka något av ett mirakel. Ångesten är borta och det känns som om alla sinnesorgan plötsligt vaknat ur slummer.

Det har gått ett tag sedan detta hände och Jonas har börjat orientera sig i sin nya värld, lärt sig betrakta ångesten som en vakthund som aldrig somnar på sin post, men som inte har något sinne för nyanser, proportioner och konsekvenser. En vakthund som behöver tränas, lugnas och faktiskt älskas.

Att kunna landa i kärlek och framtidstro trots ångest och mörker under så många år, är beundransvärt. Lova mig att läsa boken!

Katrin Kvarnliiden

Några av de böcker som recenseras här finns att köpa i Tingshuset, i Svenska kyrkan Tidaholms schysta butik "Shop med hopp". Där kan du även handla rättvist handlade varor, presenter och mer. Kolla även gärna in pastoratets lilla bibliotek, "Bibliotek Tro & Liv".

Ställ upp i kyrkovalet

och var med och påverka Svenska kyrkans framtid!

Mycket mer information om hur det går till att ställa upp i kyrkovalet hittar du på svenskakyrkan.se/kyrkoval/stall-upp

Kyrkoval
19 SEP 2021

Vill du vara med och göra skillnad? Då kan uppdraget som förtroendevald i Svenska kyrkan vara något för dig! Kyrkfönstret frågade två av pastoratets förtroendevalda varför de tycker att man ska rösta den 19 september.

Hej Sara Ahlin, förtroendevald i Tidaholms pastorat. Varför ska man rösta i kyrkovalet?

– Av samma anledning som man röstar i riksdagsval – för att man tar ansvar och vill vara med och påverka. I detta fall hur och vad Svenska kyrkan ska jobba med. Även om man inte själv är aktiv i kyrkan så kan man tänka på att kyrkan gör mycket för människor i samhället, barn som gamla.

Hej Fredrik Gulliden , förtroendevald i Tidaholms pastorat. Varför ska man rösta i kyrkovalet?

– Jag tycker absolut att alla medlemmar ska använda sin möjlighet att påverka, genom att rösta i kyrkovalet! Svenska kyrkan är en är öppen kyrka där alla medlemmars röst räknas lika mycket. Även om man kanske inte besöker mässan varje söndag så har de allra flesta en relation till kyrkan, särskilt när det kommer till familjehändelser som dop, bröllop och begravning. Men även att det finns någonstans att vända sig när det krisar i livet, där är kyrkan en fantastisk möjlighet att få bli lyssnad på och få stöttning i en svår situation. Men det går ju naturligtvis bra att besöka kyrkan även när du bara är lite extra glad! Så missa inte chansen att påverka kyrkan att ta den inriktning som passar dig, gör din röst hörd!

Fasteaktionen 2021

>> Under fasteaktionen, som pågår från fastlagssöndagen till påsksöndagen, samlar vi in pengar till Act Svenska kyrkan – vi lever alla under samma himmel.

UNDER SAMMA HIMMEL

act
Svenska kyrkan

Just nu befinner sig världen i en unik och skrämmande situation. Den kräver globala lösningar, men den kräver också att vi hjälper varandra. Under de månader som coronapandemin har pågått har Act Svenska kyrkans partner över hela världen rapporterat om att åtgärder som stängda gränser och utgångsförbud gör att människor förlorar arbeten, mattransporter inte når fram till flyktingläger och att våld i hemmen ökar.

De människor som drabbas hårdast av katastrofer är de som har minst möjlighet att skydda sig. Att hålla distans till varandra kräver utrymme. Utrymme som inte finns när åtta personer delar ett rum utan kök. Distansarbete är omöjligt när överlevnaden beror på tillfälliga dagarbeten eller att sälja frukt och juice vid en väggkant. Tillgång till vatten, tvål och handsprit för att hålla en god handhygien är omöjligt för människor som bor i fattiga områden eller i flyktingläger.

De som är extra sårbara och utsatta måste få stöd. Årets fasteaktion ska bidra till att lindra konsekvenserna av coronapandemin. När samhällen slagits sönder både socialt och ekonomiskt fortsätter Act Svenska kyrkan tillsammans med partners att arbeta långsiktigt och rättighetsbaserat.

De samhällen vi vill vara en del av att bygga upp ska vara mer hållbara, demokratiska, inkluderande och bättre rustade än tidigare. Tillsammans kan vi göra skillnad. Låt oss göra det. Din gåva räddar liv!

Vi lever alla under samma himmel. Vi har samma rättigheter, men verkligheten ser olika ut.

SWISHA TILL
900 1223

svenskakyrkan.se/act

Tillsammans kan vi göra skillnad.
Din gåva gör det möjligt.

Under våren hoppas vi kunna starta upp våra mötesplatser igen, bland annat meditation, Livsstegen, barn- och ungdomsverksamheterna. Följ gärna Svenska kyrkan Tidaholm på sociala medier (Facebook och Instagram), annons i Västgöta Bladet och håll utkik på hemsidan, www.svenskakyrkan.se/tidaholm för löpande uppdateringar.

LIVS STEGEN
– 12 steg till inre hälsa

Läs mer på
www.svenskakyrkan.se/tidaholm

Är du intresserad och vill veta mer?
Hör av dig till:
Annica Svensson, 0502-197 76
Ella Glimmerveen, 0502-197 77

RETREAT

Läs mer på
www.svenskakyrkan.se/tidaholm

**Vill du veta mer?
Hör av dig till:**
Ella Glimmerveen, 0502-197 77
ella.glimmerveen@svenskakyrkan.se

**Bibliotek
Tro & liv**

Är du intresserad av att läsa och vill låna böcker om tro och liv? Välkommen till Tingshuset och Svenska kyrkan Tidaholms nya minibibliotek!

Öppettider:
Måndag-onsdag kl. 8-12 & 13-15
Fredag kl. 8-12

Undrar du något? Hör av dig till:
Annica Svensson, 0502-197 76

Välkommen till ABC-kurs!

"Få saker är viktigare än relationen med våra barn. Idag vet vi att starka band mellan barn och föräldrar är den bästa grunden för en harmonisk uppväxt till trygga och självständiga individer som vuxna. Det är det ABC:s gruppträffar handlar om."

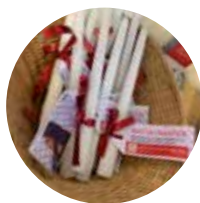
– Från www.allabarnicentrum.se

Är du intresserad och vill veta mer? **Hör av dig till:**
Lisa Öhgren lisa.ohgren@svenskakyrkan.se
Anki Karlsson anki.karlsson@svenskakyrkan.se

**Tack till alla som bidrog till julinsamlingen 2020 –
Bryt en tradition!**

Stort tack till Ekbergs Kläder, Salong Hon & Han Tidaholm, Salong Kam & Sax, Tre Får Leksaker samt Lidéns blommor & trädgård som var med och sålde julkampanjsljus till förmån för julinsamlingen! Tack även till ICA Kvantum Tidaholm.

Ett riktigt stort tack till alla som gett av sin tid och sitt engagemang till julinsamlingen! Tillsammans gör vi skillnad!

Det är särskilt viktigt att följa Jesu uppmaning om att "vända om" när man...

Att vända om är aldrig ett nederlag - det kan ibland vara Livsnödvändigt

Illustrator: Ida Linde

KONTAKTA OSS

SVENSKA KYRKAN, TIDAHOLM

Riktnummer 0502 (om ej annat anges)
Box 93, N:a Kungsvägen 6 522 22 Tidaholm

Expeditionen i Tingshuset

Öppet mån.-ons, 8-12, 13-15 fred. 8-12

Ellinor Bertilsson, förvaltningsassistent

Sanna Olsson, förvaltningsassistent

tidaholms.pastorat@svenskakyrkan.se

Agneta Karlsson, kyrkoherde

agneta.m.karlsson@svenskakyrkan.se

sms 070-697 91 75

Annika Lysander, fastighetsingenjör

annika.lysander@svenskakyrkan.se

Eva Olofsson, kyrkogårdschef

eva.olofsson@svenskakyrkan.se

Sören Wärmegård, kyrkokamrer

soren.warmegard@svenskakyrkan.se

Tone Westerlund, kommunikatör

tone.westerlund@svenskakyrkan.se

KYRKVAKTMÄSTARE

Jörgen Eklund, arbetsledare

jorgen.j eklund@svenskakyrkan.se

Therese Lundgren, arbetsledare

therese.lundgren@svenskakyrkan.se

Tingshuset Tidaholm, Fröjered

församlingshem, Ekedalens och

Valstads församlingsgård

Carina Larsson, Martina Danielsson

carina.e.larsson@svenskakyrkan.se

martina.danielsson@svenskakyrkan.se

PRÄSTER

Agneta Karlsson, kyrkoherde 197 71

agneta.m.karlsson@svenskakyrkan.se

Anna Sunnergren, pastorsadjunkt 197 51

anna.sunnergren@svenskakyrkan.se

Mats Löwing, komminister (Valstad/Hökensås) 197 45

mats.lowing@svenskakyrkan.se

Per Boger, komminister (Varv, Fröjered) 197 73

per.boger@svenskakyrkan.se

Peter Håkansson, komminister (Tidaholm) 197 74

peter.hakansson@svenskakyrkan.se

Torbjörn Andersson, fängelsepräst 197 99

torbjorn.a.andersson@svenskakyrkan.se

TJÄNSTEBITRÄDE

Magnus Hedström, tjänstebiträde (Hökensås) 197 72

magnus.hedstrom@svenskakyrkan.se

DIAKONER

Annica Svensson, diakon 197 76

annica.svensson@svenskakyrkan.se

Ella Glimmerveen, diakon 197 77

ella.glimmerveen@svenskakyrkan.se

MUSIKER

Agneta Jungergård, kantor (Valstad) 197 46

agneta.jungergard@svenskakyrkan.se

Assia Miteva, kantor (Tidaholm, Hökensås) 197 41

assia.miteva@svenskakyrkan.se

Gergana Andersson, organist 197 92

gergana.andersson@svenskakyrkan.se

Hanna Hjalmarsson, kantor (Fröjered, Varv) 197 52

hanna.hjalmarsson@svenskakyrkan.se

Marianne Holst, kantor (Baltak, Mobacken) 197 93

marianne.holst@svenskakyrkan.se

FÖRSAMLINGSASSISTENTER

Agneta Jungergård, församlingsassistent 197 46

agneta.jungergard@svenskakyrkan.se

Anki Karlsson, församlingsassistent 197 53

anki.karlsson@svenskakyrkan.se

Caroline Wärmegård, församlingsassistent 197 96

caroline.warmegard@svenskakyrkan.se

Fredrik Dahlgren, församlingsassistent 197 86

fredrik.dahlgren@svenskakyrkan.se

Tina Kristoffersen, församlingsassistent 197 97

tina.kristoffersen@svenskakyrkan.se

FÖRSAMLINGSPEDAGOGER

Håkan Gerenmark, församlingspedagog (främst fackligt) 070-650 46 24

hakan.gerenmark@svenskakyrkan.se

Lisa Öhgren, församlingspedagog 197 75

lisa.ohgren@svenskakyrkan.se

Sara Strömberg, församlingspedagog 197 88

sara.stromberg@svenskakyrkan.se

BEGRAVNINGSOMBUD

Bengt Högländer, begravningsombud 60 62 25

FÖRTROENDEVALDA

Kyrkorådets ordförande

Örjan Persson 070-226 67 80

orjan.persson2@gmail.com

Kyrkofullmäktiges ordförande

Ingrid Sandström 070-845 38 88

KYRKOGÅRDSFRÅGOR

Ring tel. 197 84

DOP, VIGSEL, ELLER ANDRA FRÅGOR

t.ex. frågor om lokalhyror

Ring expeditionen tel. 197 70

SAMTALSSTÖD NÄR LIVET "SKAVER"

Kostnadsfria samtal med präst eller diakon

Kontakt via exp. tel. 197 70

www.svenskakyrkan.se/tidaholm

RÄTT SVAR

GRATTIS! DESSA TRE HAR VUNNIT KORSORDET NR 4 2020

Rigmor Ljungblom, Tidaholm
Larsove Kämpe, Tidaholm
Gun Lindström, Tidaholm

Ett presentkort kan hämtas i
Tingshuset, Tidaholm eller ring
expeditionen på tel: 0502-197 70
så skickas priset hem till dig.

Dags att lösa nytt korsord senast 9 april 2021

Lycka till!

Svenska kyrkan Tidaholm
finns även på Facebook
och Instagram.

Besök gärna hemsidan!
www.svenskakyrkan.se/tidaholm

På hemsidan hittar du kalender med
allt som händer i hela pastoratet,
information om grupper och
andra mötesplatser, samt
kontaktinformation till personal och
formulär för bokning av dop eller
medlemskap med mera.

KORSORD 1/2021

BILD: PIXABAY.COM

				EFTERGIVEN			KUNGLENA KYRKA HAR TRE	
				SES MED HACKAT		HÄNG MED! STRÄLGÅNS	MARTIN-SON	
SALO				OSTÖRDHET			KORSAR BJÖRS-TORPS-VÄGEN	
KAN MAN HOPPA I GALEN				SKÅR		VINDSTOT	VILL AKROFOBIKER	
SAMMANBITEN	UTFRÅGNING	FYLLA KISTÅN TYGSTYCKE	KURVA	EN SORTS SOCKER	HJULDEL	FÖRST I RAMSA LÅKARE	JON 1:5 KASTADES ÖVER BORD	
HÖRS FRÅN TVEKSAM	DRÅ IN LUFT				GUILLOU-RIDDARE		VARGLÅTE	
NORPA	BÖRJAR PÅ ASKONSDAGEN				GREKISK BADORT		MITT I RAST BELÄGGNING	
ETAPP	SPETSIG VÅXTDEL				VARNINGS-SIGNAL	FRÅN MAG-DALA	2021 ÅR ETT NYTT	
KOMMA ÖVERENS		LYDIG HAR ROT		BIBELDEL		SES MED KWONDO		
FÖLJER EFTER	JES 58:7 DELA DITT BRÖD MED DEN				LIVSMEDEL	KOM FÖRST	KORSAR BJÖRS-TORPS-VÄGEN	

Skicka korsordet till:
Svenska kyrkan Tidaholm
Box 93
522 22 Tidaholm
eller lämna in det på
expeditionen i Tingshuset, Tidaholm.

Namn:

Adress:

BILD: PIXABAY.COM

LUSA I PSALM 118				Ö	KÖK- MÅSAR BEHÅLL KÖSLA	KRYKA UTAN TORN		
S				T	R	Å	V	A
U				N		G		E
S				G		L		O
V				E		K		I
N				A		N		N
A				N		N		A
J				U		L		E
N				E		N		S
P				O		N		E
R				E		R		A
K				U		L		T
A				G		N		E
T				A		M		O
R				E		N		S
A				M		O		K
M				O		K		A
D				Å		B		U
T				Y		A		B
Y				R		R		A
O				R		O		A
R				E		T		E
N				A		R		E
E				N		T		E
N				T		E		N
O				R		O		A
A				R		E		N
R				E		N		T

När livet vänder...

Jag har stämt möte med Mattias Blixt och ser fram emot en pratstund med honom om hans liv som kantats av både missbruk och utsatthet men också tacksamhet och oväntade vändpunkter.

Mattias bor numer i Skövde men är uppvuxen i Tidaholm på 80- och 90-talet. När han var i 20-årsåldern flyttade han från sin barndoms stad och drog till Vänersborg för kärleken. Han lämnade det han trodde var tryggheten i en småstad men upptäckte att tillvaron i mångt och mycket hade varit ett sökande, en uppväxt och ett liv där han spelade en rollfigur han inte var vän med.

– Jag vågade inte vara mig själv fullt ut, istället försökte jag till varje pris passa in och bli den jag trodde andra ville att jag skulle vara. Jag spelade rollen som klassens clown som skojade bort de ohanterliga känslorna som uppfyllde mig och som jag absolut inte vågade visa.

Mattias berättar att hans skal kring känslorna härdades än mer vartefter tiden gick. Han bar på känslan av att i sitt inre vara ensam i verkligheten, trots att han haft allt han behövt och den känslan har följt honom genom livet.

– Jag har burit på ett inre tomrum som jag till varje pris velat fylla. Jag längtade efter bekräftelse och sökte det på alla möjliga och omöjliga vis. Jag var livrädd för att bli lämnad av dem jag älskade och ändå levde jag destruktivt i kriminalitet och droger som i längden ledde till att jag just blev lämnad och övergiven.

Efter att ha haft allt man kan tänka sig, en fin familj, bra jobb, sommarstuga och båt vid kusten så kom den bistra verkligheten i fatt honom. Han var utblottad fysiskt, själsligt och ekonomiskt.

– Jag var tvungen att kapitulera. När jag var i det totala mörkret anade jag ändå att det fanns något annat – ett trotsigt och hoppfullt ljus som jag ville komma nära.

Vändningen

Mattias berättar att med åren har han kommit till insikt om att vi alla har ett val vad vi gör med våra liv. Vi är inte offer för våra förflutna. Vi har ett eget ansvar.

– Det första som behövdes på min väg tillbaka till livet var att jag öppnade mig för en tro, en tillit till livet. Hela spektrumet av känslor som jag febrilt försökt dölja har jag nu vågat släppa ut och bejaka och har med det blivit en helare människa.

När Mattias var liten grabb älskade han att spela fotboll och ägnade många timmar på GIF:s fotbollsplan. När han så 2014 flyttade tillbaka till Tidaholm fick han först arbeta som ideell och sedan som vaktmästare för Tidaholms GIF och fick på så sätt möjlighet att något lite betala tillbaka av allt gott han fått uppleva där.

– Jag är så tacksam för tiden i föreningen och för ”gubbarna” i GIF med Hans-Åke Ivarsson i spetsen som trodde på mig när jag inte trodde på mig själv. Det gjorde också Angelica som nu är min fru. Vi gifte oss för två år sedan i Fransiskuskapellet. Jag är så glad och tacksam för att jag får uppleva kärleken igen.

PROFILEN

Namn: Mattias Blixt.

Familj: frun Angelica, sönerna Leo och Cesar, hunden Pajas samt katterna Bill och Bull.

Tycker om: Människor och humor.

Favoritfilm: Nyckeln till frihet.

Framtiden

Just nu sitter Mattias i skolbänken och har som mål att studera till ambulanssjukvårdare.

– I detta går jag mot mina rädslor att inte klara av eller passa in, men än är jag kvar på utbildningen. Idag vet Mattias att han själv kan påverka sina framtidsdrömmar och att han också kan välja hur han ska ta sina med- och motgångar. Med skärpa i blicken allvar i tonen avslutar Mattias samtalet:

– Det är när jag bjuder in andra människor i mitt liv som jag själv blir till. Så länge jag försöker göra de ”små” ansträngningarna för andra så har jag inget att vara rädd för.

Annica Svensson